Atklātas lietas statuss

Lietas Nr. C71176326

Lietas arhīva Nr. C-1763-26/12

ECLI:LV:VRT:2026:0529.C71176326.2.S

Vidzemes rajona tiesa

AIZMUGURISKS SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Valmierā, 2026. gada 29. maijā

Tiesa šādā sastāvā: tiesnesis Kaspars Kukmilks

ar tiesas sēdes sekretāri Kristīni Maskaviču

piedaloties prasītājas ārvalsts komersanta /Nosaukums A/ pilnvarotās pārstāves /Nosaukums B/ pārstāvei /Persona B/

tiesas sēdē izskatīja /Nosaukums A/ prasību par parāda piedziņu pret /Persona C/.

Aprakstošā daļa

[1] 2026. gada 16. februārī Vidzemes rajona tiesā tika saņemts ārvalsts komersanta /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr. /Nosaukums C/ Igaunijas Republikā (turpmāk – prasītāja), kuru uz pilnvaras pamata pārstāv /Nosaukums D/ prasības pieteikums par parāda piedziņu pret /Persona C/ (turpmāk – atbildētājs). Ar prasības pieteikumu prasītāja lūdz piedzīt no atbildētāja par labu prasītājai parādu 4470,78*euro*, ko veido aizdevuma pamatsummas parāds 3779,56 *euro*, nolīgtie procenti par aizdevuma lietošanu par laika periodu no 2023. gada 9. augusta līdz 2023. gada 1. novembrim 180,97 *euro*, likumiskie nokavējuma procenti par laika periodu no 2023. gada 2. novembra līdz 2026. gada 20. janvārim 503,25 *euro* un ārpus tiesas parāda atgūšanas izdevumi 7 *euro*. Tāpat prasītāja lūdz piedzīt no atbildētāja visus tiesas izdevumus, tai skaitā, valsts nodevu 300 *euro* un noteikt prasītājai par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus 6% gadā no galvenā parāda piedzītās summas.

Prasības pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[1.1] 2020. gada 10. septembrī starp /Nosaukums E/ (turpmāk – Sākotnējais kreditors) un atbildētāju tika noslēgts Kredītlīnijas līguma grozījumi Nr. 37333501-PA00. Saskaņā ar šī līguma noteikumiem, atbildētājam tika noteikts kredītlīnijas limits 4150*euro*, procentu likme mēnesī 3,68 % un līgumsods dienā 1%. Atbildētājam, saskaņā ar šo līgumu tika izsniegts aizdevuma summa 460 *euro*, ko veido izmaksātā naudas summa 400 *euro* un komisijas maksa 60 *euro* par aizdevuma ātro izsniegšanu.

2020. gada 18. septembrī atbildētājs noslēdza ar Sākotnējo kreditori kredītlīnijas līguma grozījumus Nr. 14257306-PA01, ar kuru atbildētājam tika izsniegts papildus aizdevums 276 *euro,* ko veidoja izmaksātā naudas summa 240 *euro* un komisijas maksa 36 *euro*. Savukārt ar 2020. gada 23. septembrī starp Sākotnējo kreditori un atbildētāju noslēgto Kredītlīnijas līguma grozījumu Nr. 14257306-PA02, atbildētājam tika izsniegts papildus aizdevums 3510 *euro*.

[1.2] 2021. gada 15. janvārī, 2021. gada 18. jūnijā, 2021. gada 23. novembrī un 2023. gada 24. martā, atbildētājs ar Sākotnējo kreditori noslēdza Kredītlīnijas līguma grozījumus, ar kuriem tika veikta atbildētāja nesamaksāto līguma maksājumu restrukturizācija.

2023. gada 24. martā noslēgtajos Kredītlīnijas līguma grozījumos Nr. 14257306-PA06, puses apstiprināja, ka atbildētāja nesamaksātie maksājumi ir 3946,77 *euro*, ko veido aizdevuma summa 3930,07 *euro*, procenti 13,35 *euro* un līgumsods 3,35 *euro*. Saskaņā ar šiem kredītlīnijas līguma grozījumiem, puses vienojās, ka procentu likme dienā ir 0,057 %, savukārt procentu likme gadā ir 20,400 %, nokavējuma procenti 0,16 % dienā, savukārt līgumsods ir 1 % dienā.

[1.3] Saskaņā ar prasītājas iesniegto parāda aprēķinu, atbildētājs laika posmā no 2020. gada 4. novembra līdz 2023. gada 8. augustam ir veicis maksājumus aizdevuma atmaksāšanai par kopējo summu 3921,07 *euro*, no kuriem 666,44 *euro* ir ieskaitīti aizdevuma pamatsummas dzēšanā, 2841,63 *euro* procentu par aizdevuma izmantošanu dzēšanā, 155 *euro* ir ieskaitīti līgumsoda dzēšanā, 220 *euro* ir samaksāti par restrukturizāciju, 220 *euro* par ātrās izsniegšanas maksu, savukārt 38 *euro* parāda atgūšanas izdevumos.

[1.4] Prasītāja prasījuma tiesības no sākotnējā kreditora ieguva, pamatojoties uz 2023. gada 27. janvārī noslēgto Cesijas līgumu Nr. 3-42/2023-7, kura ietvaros Sākotnējā kreditore cedēja prasītājai visas atbildētāja parādsaistību prasījuma tiesības ar visām blakusprasībām un prasījumu apliecinošiem dokumentiem. Saskaņā ar Izrakstu no Cesijas līguma Nr. 3-42/2023-7 Parādu saraksta no 2023. gada 1. novembra, Sākotnējā kreditore cedēja prasītājai atbildētāja aizdevuma pamatsummas parādu 3779,56 *euro* un procentus par aizdevuma izmantošanu 180,97 *euro*.

[1.5] 2023. gada 1. novembrī prasītāja nosūtīja atbildētājam paziņojumu par prasījuma tiesību pret atbildētāju cedēšanu prasītājai un līguma pārtraukšanu. Šis paziņojums ir uzskatāms par paziņojumu par prasījuma tiesību cesiju, saskaņā ar Civillikuma 1804. pantu. Kredītlīnijas līgums tika izbeigts, pamatojoties uz līguma 55.2. punktu, jo atbildētājs pārkāpa līguma noteikumus un pielaida maksājumu kavējumu ilgāk par 7 dienām.

[1.6] Saskaņā ar Civillikuma 1756. panta noteikumiem, prasītājai ir tiesisks pamats piedzīt no atbildētāja likumiskos nokavējuma procentus. Likumiskie nokavējuma procenti aprēķināti par laika periodu no 2023. gada 2. novembra līdz 2026. gada 20. janvārim jeb par 810 dienām, reizinot aizdevuma pamatsummu 3779,56 *euro* ar dienu skaitu un procentu likmi 0,01644/100.

[1.7] Prasītājai pamatojoties uz Parāda ārpustiesas atgūšanas likuma 6. pantu un 2013. gada 29. janvāra Ministru kabineta noteikumu Nr. 61 “Noteikumi par parāda atgūšanas izdevumu pieļaujamo apmēru un izdevumiem, kuri nav atlīdzināmi” 2. punktu ir tiesības piedzīt ārpustiesas parāda atgūšanas izdevumus 7 *euro*.

[1.8] Prasība pamatota ar Civillikuma 1402., 1425., 1587., 1756., 1757., 1759., 1763., 1793., 1797., 1798., 1801., 1805., 1934. un 1943. pantu.

[2] Atbildētājs par prasības pieteikumu tiesai rakstveida paskaidrojumus nav sniedzis un nav cēlis pretprasību. Tiesa konstatē, ka prasības pieteikums atbildētājam tika nosūtīts uz viņa oficiālo elektronisko adresi 2026. gada 19. februārī.

Tiesas dokumenti atbildētājam tika nosūtīti uz oficiālo elektronisko adresi. Saskaņā ar Civilprocesa likuma $56.^1$ panta pirmās daļas 4. punktu, uzskatāms, ka personai par tiesas dokumentu saturu paziņots un tiesas dokumenti ir izsniegti trešajā dienā no to nosūtīšanas dienas. Ņemot vērā to, ka tiesas dokumenti atbildētājam nosūtīti uz oficiālo elektronisko adresi, tad uzskatāms, ka prasības pieteikums atbildētājam ir izsniegts un tā saturs paziņots.

[3] Prasītājas pārstāve tiesas sēdē prasību uzturēja pilnībā uz prasības pieteikumā norādītajiem apsvērumiem un apstākļiem. Papildus norādīja, ka atbildētājs nav apstrīdējis līguma noslēgšanu. Tāpat atbildētājs pēc prasības celšanas, nav mēģinājis sazināties ar prasītājas pārstāvi vai veicis kādu maksājumu.

Atbildot uz tiesas jautājumiem, nevarēja paskaidrot, kāpēc Sākotnējā kreditore ir ieskaitījusi daļu no atbildētāja maksājumiem līgumsoda dzēšanā, tomēr tas varētu būt saistīts ar noslēgtā līguma noteikumiem. Paskaidroja, ka parāda atgūšanas izdevumi ir atgādinājumi par neizpildītajām saistībām, vienlaikus pārstāve nevarēja paskaidrot, kā šie paziņojumi ir sūtīti, proti, vai tie ir sūtīti pa pastu vai elektroniski, vai arī kā īsziņas. Piekrita, ka šādiem noteikumiem būtu jābūt pie līguma, tomēr norādīja, ka šādi noteikumi eksistē, bet tie nav pievienoti pie lietas. Līdz ar to, nevarēja sīkāk paskaidrot par parāda ārpustiesas atgūšanas izdevumiem 38 *euro*.

[4] Atbildētājs uz tiesas sēdi nav ieradies. Par tiesas sēdes laiku un vietu atbildētājam tika paziņots, nosūtot tiesas pavēsti uz oficiālo elektronisko adresi 2026. gada 5. janvārī. Par neierašanās iemesliem atbildētājs tiesai nav paziņojis un nav lūdzis tiesai atlikt lietas izskatīšanu. Uzklausot prasītājas pārstāves viedokli, tiesa pamatojoties uz Civilprocesa likuma 156. panta pirmo daļu nolēma uzsākt lietas izskatīšanu.

[5] Civilprocesa likuma 208.^{1} panta pirmajā daļā noteikts, ka aizmugurisks spriedums ir spriedums, ko pirmās instances tiesa taisa lietā, kurā atbildētājs nav sniedzis paskaidrojumus par prasību un nav ieradies pēc tiesas aicinājuma, nepaziņojot neierašanās iemeslu. Savukārt šī panta otrajā daļā ir noteikts, ka aizmugurisku spriedumu tiesa taisa, pamatojoties uz prasītāja paskaidrojumiem un lietā esošajiem materiāliem, ja tiesa tos atzīst par pietiekamiem strīda izšķiršanai.

Tiesa nekonstatēja panta trešās daļas punktos noteiktos šķēršļus aizmuguriska sprieduma taisīšanai. Līdz ar to, šajā lietā ir taisāms aizmugurisks spriedums.

Motīvu daļa

[6] Uzklausījusi prasītājas pārstāves paskaidrojumus, izvērtējusi prasības pieteikumā norādītos argumentus, kā arī iepazinusies un novērtējusi lietā iesniegtos pierādījumus to kopsakarā, tiesa atzīst, ka prasītājas prasība ir pamatota, vienlaikus tā tomēr ir apmierināma tikai daļēji, turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[7] Civilprocesa likuma 93. panta pirmā daļa nosaka, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, ar kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība, savukārt atbildētājam ir jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Savukārt Civilprocesa likuma 96. panta piektā daļa nosaka, ka pusei nav jāpierāda fakti, kurus Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

Tiesa konstatē, ka atbildētājs nav apstrīdējis prasības pieteikumā norādītos apstākļus, kā arī nav cēlis pretprasību. Tādējādi tiesai nav pamata uzskatīt, ka atbildētājam ir iebildumi pret prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem un tie, saskaņā ar Civilprocesa likuma 96. panta piekto daļu nav jāpierāda.

[8] Saskaņā ar Civillikuma 1793. panta 3. punktu, prasījumi var pāriet no agrākā kreditora uz jaunu ar cesiju, kura notiek pēc tiesiska darījuma. Tiesai nav pamata apšaubīt, ka noslēgtais cesijas līgums starp Sākotnējo kreditori un prasītāju ir tiesisks. Turklāt prasītāja ir mēģinājusi paziņot atbildētājam par cesiju un parādsaistībām, ko pierāda lietā iesniegtais paziņojums, kurš ir datēts ar 2023. gada 1. novembri. Turklāt ir norādāms, ka vēl 2025. gada 3. decembrī Sākotnējā kreditore prasītājas pārstāvei ir izsniegusi izziņu Nr. 2-4/387 “Apstiprinājums par Kredītlīnijas līguma noslēgšanu”, ar kuru Sākotnējā kreditore apstiprina, ka atbildētājs 2016. gada 22. decembrī uzrādot personu apliecinošu dokumentu un tika reģistrēts Sākotnējās kreditores darījumu uzskaites sistēmā. Savukārt Kredītlīnijas līgumu un tā grozījumus, atbildētājs ir noslēdzis no sava profila portālā /Tīmekļvietne A/. Šī izziņa nostiprina tiesas pārliecību, ka cesija ir notikusi.

Saskaņā ar Civillikuma 1805. pantu cesionārs var no cesijas brīža darboties ar kreditora tiesībām un uz šā pamata rīkoties ar prasījumu, cedēt to savukārt citam un izlietot to pret parādnieku. Savukārt atbilstoši Civillikuma 1806. pantam cesionārs gan neiegūst vairāk un lielākas tiesības, nekā bijušas cedentam, bet pats prasījums pāriet uz viņu ar visām pie tā piederīgām un cesijas brīdī jau pastāvošām tiesībām. Šajā gadījumā cesionārs ir prasītāja, savukārt cedents ir Sākotnējā kreditore. Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka prasītājas prasījuma tiesības pret atbildētāju ir nodibinātas saskaņā ar Civillikuma 1793. panta 3. punktu, 1805. un 1806. pantu, un atbildētājam saistības, kas izriet no aizdevuma līguma, proti, jāatmaksā parāda summu, prasītājai.

[9] Ar prasības pieteikumam pievienotajiem dokumentiem, kurus atbildētājs nav apstrīdējis, ir konstatējams, ka 2020. gada 10. septembrī starp Sākotnējo kreditori un atbildētāju tika noslēgts Kredītlīnijas līgums. To, ka atbildētājs ir iepazinies ar līguma noteikumiem un piekrīt tiem, apliecina, Sākotnējā kreditora 2025. gada 3. decembra izziņa Nr. 2-4/387. Tāpat tiesa atzīst, ka lietā ir pierādīts, ka Sākotnējā kreditore atbildētājam laika periodā no 2020. gada 10. septembra līdz 2020. gada 23. septembrim ir izsniegusi aizdevumu 4446 *euro*, no kuriem 4150 *euro* tika izsniegti atbildētājam, veicot pārskaitījumu uz atbildētāja bankas kontu, savukārt pārējā summa ir komisija, par ātrās izsniegšanas maksu.

Tiesas ieskatā, lietā nav strīda, ka atbildētājs ir patērētājs Patērētāju tiesību aizsardzības likuma izpratnē, ko pierāda tas, ka Kredītlīnijas līgumā Sākotnējā kreditore ir atsaukusies uz gada procentu likmes aprēķināšanu saskaņā ar 2016. gada 25. oktobra Ministru kabineta noteikumiem Nr. 691 "Noteikumi par patērētāja kreditēšanu", kas regulē jautājumu par patērētāja kreditēšanu. Tāpat Kredītlīnijas līgumā ir norādīts, ka Sākotnējās kreditores uzraudzības iestāde ir Patērētāju tiesību aizsardzības centrs. Kā ir atzīts judikatūrā, tad tiesai ir pienākums pēc savas iniciatīvas izvērtēt iespējami negodīgus ar patērētāju noslēgta līguma noteikumus (*Senāta Civillietu departamenta 2018. gada 14. februāra sprieduma lietā Nr. SKC-63/2018 (ECLI:LV:AT:2018:0214.C31463711.1.S), 10. punktu, 2018. gada 26. janvāra sprieduma lietā Nr. SKC-40/2018 (ECLI:LV:AT:2018:0126.C30516713.1.S), 8.–9. punkts un 2017 gada 30. jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-154/2017 (C33439211) 7. punkts. Skatīt arī: Eiropas Savienības Tiesas 2009. gada 4. jūnija sprieduma lietā C-243/08 "Pannon GSM", ECLI:EU:C:2009:350, 22.–24. punktu un 2006. gada 26. oktobra sprieduma lietā C-168/05 "Mostaza Claro", ECLI:EU:C:2006:675, 38. punktu*). Līdz ar to, izskatot lietu, tiesa vērtēs Kredītlīnijas līguma noteikumu atbilstību tiesību normām. Turklāt uzsverams, ka atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta pirmajai daļai pakalpojuma sniedzējs iepriekš sagatavotos līguma projektos nedrīkst piedāvāt tādus līguma noteikumus, kas ir pretrunā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likumu un citiem normatīvajiem aktiem.

[10] Izskatot jautājumu par iespējamajiem Patērētāju tiesību aizsardzības likuma un citiem normatīvajiem aktiem, tiesa nekonstatē, ka kāds no Kredītlīnijas līguma vai to grozījumu punkti neatbilst Patērētāju tiesību aizsardzības likumam un citiem normatīvajiem aktiem. Vienlaikus tiesai rodas šaubas par Sākotnējās kreditores rīcību ieskaitot daļu no atbildētāja veiktajiem maksājumiem līgumsoda dzēšanai un parāda atgūšanas izdevumu dzēšanā.

Saskaņā ar Civillikuma 1843. pantu, ja kāds samaksā tikai daļu no sava parāda, tad viņa maksājumus vispirms ieskaita vēl nenomaksātos procentos, pēc tam kapitāla dzēšanai un tikai pēc tam līgumsoda dzēšanai, ja vien kreditors nav bijis ar mieru pieņemt maksājumu tieši tikai uz kapitāla rēķinu un par to kvitējis. Citāda vienošanās par līgumsoda dzēšanas kārtību nav spēkā. Turklāt uzsverams, ka Senāta Civillietu departaments ir atzinis, ka līgumsoda dzēšanas kārtība, kas neatbilst likumam, ir netaisnīgs līguma noteikums, jo nostāda patērētāju neizdevīgā stāvoklī, un, tādēļ pārkāpj vienlīdzības principu. Šāda līgumā noteikta kārtība attiecībā uz patērētāju ir pēc tiesas pašas iniciatīvas (*ex officio*) atzīstama par netaisnīgu un spēkā neesošu (*Senāta civillietu departamenta 2018. gada 26. janvāra sprieduma lietā Nr. SKC-40/2018 (ECLI:LV:AT:2018:0126.C30516713.1.S), tēze un 10. punkts*).

Pārbaudot prasības pieteikumam pievieno parāda aprēķinu, tiesa konstatē, ka laika periodā no 2020. gada 4. novembra līdz 2023. gada 8. augustam, atbildētājs ir veicis maksājumus par kopējo summu 3921,07 *euro* no kuriem 155 *euro* jeb 3,95 % ir ieskaitīti līgumsoda dzēšanai savukārt 38 *euro* jeb 0,97 % ir ieskaitīti parāda atgūšanas izdevumu dzēšanai. Tiesa pārbaudot prasības pieteikumā norādītos argumentus un uzklausot prasītājas pārstāves paskaidrojumus tiesas sēdē, nekonstatē, ka prasītāja būtu pamatojusi kāpēc konkrētajā

gadījumā šāda ieskaitīšana būtu pamatota. Proti, pārbaudot Kredītlīnijas līgumu un to grozījumus, tiesa nekonstatē, ka puses būtu vienojušās par konkrētu kārtību, kādā ir ieskaitāmi atbildētāja veiktie maksājumi. Līdz ar to, ir piemērojams Civillikuma 1843. pants. Turklāt tiesa uzskata par nepieciešamu norādīt, ka konkrētajā gadījumā prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, ka puses ir vienojušās par konkrētām parāda atgūšanas izdevumu pozīcijām. Tiesas ieskatā parāda atgūšanas izdevumi ir pielīdzināmi līgumsodam. Proti, saskaņā ar Civillikuma 1716. panta pirmo daļu līgumsods ir pametums, ko kāda persona uzņemas ciest sakarā ar savu saistību neizpildi vispār, nepienācīgu izpildi vai neizpildīšanu īstā laikā. Savukārt parāda atgūšanas izdevumi ir saistīti ar Sākotnējās kreditores darbībām, kuras tā veica atbildētāja vainas dēļ, proti, ja atbildētājs pildītu savas no noslēgtā līguma izrietošās saistības, tad Sākotnējai kreditorei nebūtu pamats piemērot konkrētu sankciju. Tomēr ir piebilstams, ka prasītāja nav iesniegusi nevienu dokumentu, kas pierādītu, ka puses būtu vienojušās par šādu līgumsodu. Tiesas ieskatā par šādu vienošanos nevar uzskatīt 2021. gada 18. jūnija Kredītlīnijas līguma grozījumu Nr. 14257306-PA04 un 2021. gada 23. novembra Kredītlīnijas līguma grozījumu Nr. 14257306-PA05 sadaļā "Aktīvās saistības" norādīto, ka puses apstiprina, ka atbildētājam ir saistības citi maksājumi 7 *euro*.

Apkopojot iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka Sākotnējās kreditores rīcība ieskaitot atbildētāja maksājumu daļu 155 *euro* līgumsoda un 38 *euro* parāda atgūšanas izdevumu dzēšanā nav uzskatāma par atbilstošu Civillikuma 1843. pantam, jo nostāda atbildētāju kā patērētāju neizdevīgā stāvoklī un pārkāpj vienlīdzības principu. Apstāklim, ka puses nav vienojušās par kārtību kādā tiek ieskaitīti atbildētāja veiktie maksājumi, konkrētajā gadījumā nav nozīmes, jo pusēm neatkarīgi no noslēgtā līguma noteikumiem, bija jāievēro Civillikuma 1843. pants.

[11] Ar prasības pieteikumu prasītāja lūdz piedzīt no atbildētāja aizdevuma pamatsummas parādu 3779,56 *euro*. Izskatot šo prasījumu tiesa ņem vērā, ka tai nav pamata apšaubīt, ka Kredītlīnijas līguma grozījumu vienošanās, kas noslēgtas laika periodā no 2020. gada 10. septembra līdz 2023. gada 24. martam, ir noslēgti tiesiski. Līdz ar to, gan Sākotnējai kreditorei, gan atbildētājam no Civillikuma 1587. panta izriet pienākums izpildīt šī līguma noteikumus.

Saskaņā ar Civillikuma 1934. pantu, ar aizdevuma līgumu jāsaprot zināma daudzuma atvietojamu lietu nodošana īpašumā, ar pienākumu atdot saņemto tādā pašā daudzumā un tādas pašas šķiras un labuma lietās. Tiesa uzskata, ka lietā nav strīda, ka no pušu noslēgtajiem līgumiem izriet, ka Sākotnējā kreditore un atbildētājs ir vienojušies par naudas līdzekļu aizdevumu. Līdz ar to, atbildētājam bija pienākums atdot Sākotnējai kreditorei, bet pēc cesijas noslēgšanas prasītājai, tādu pašu naudas summu, kādu viņš saņēma kopā ar komisijas maksu par aizdevuma izsniegšanu 4446 *euro*. Turklāt uzsverams, ka naudas samaksu ir jāpierāda nevis prasītājai vai Sākotnējam kreditoram, bet atbildētājam. Proti, saskaņā ar Civillikuma 1838. pantu, to, ka samaksa ir izdarīta, ir jāpierāda tam, kas to apgalvo. Prasītāja ir apgalvojusi, ka Sākotnējā kreditora atbildētājam ir veikusi 2020. gada 10. septembrī pārskaitījumu 400 *euro*, 2020. gada 18. septembrī 240 *euro*, savukārt 2020. gada 23. novembrī 3510 *euro*, ko pierāda prasītājas iesniegtie naudas pārskaitījumi atbildētājam. Atbildētājs nav apstrīdējis, ka būtu saņēmis šīs naudas summas. Savukārt atbildētājs laika periodā no 2020. gada 4. novembra līdz 2023. gada 8. augustam ir veicis maksājumus par kopējo summu 3921,07 *euro*. Tiesai nav pamata apšaubīt, ka atbildētājs būtu veicis Sākotnējai kreditorei konkrētos maksājumus, it īpaši, ņemot vērā to, ka atbildētājs nav apstrīdējis šo apstākli vai maksājumu summu.

Atbildētājs nav arī apstrīdējis, ka viņa atlikušais aizdevuma pamatsummas parāds ir 3779,56 *euro*. Tāpēc tiesai būtu jāapmierina prasība par šo summu, pamatojoties uz Civillikuma 1587., 1589., 1838. un 1943. pantu. Tomēr tiesas ieskatā ir jāņem vērā šī sprieduma 10. punktā norādītais, kur tiesa atzina, ka Sākotnējās kreditores rīcība ieskaitot atbildētāja maksājumus līgumsoda un parāda atgūšanas izdevumu dzēšanai neatbilda Civillikuma 1843. pantam. Tāpēc tiesas ieskatā 193 *euro*, ko veido līgumsods 155 *euro* un parāda atgūšanas izdevumi 38 *euro*, ir ieskaitāmi piedzenamās aizdevuma pamatsummas parāda dzēšanā. Jāņem vērā, ka, ja Sākotnējā kreditore būtu ievērojusi Civillikuma 1843. pantā noteikto, konkrētie naudas līdzekļi būtu ieskaitīti nesamaksātajos līgumiskajos procentos par aizdevuma izmantošanu vai aizdevuma pamatsummā.

Tiesas ieskatā ir norādāms, ka Civillikuma 1806. pants nosaka, ka cesionārs neiegūst ar cesiju vairāk un lielākas tiesības nekā bijušas cedentam, un tiesa uzskata, ka situācijā, kad cedents (Sākotnējais kreditors) ir rīkojies neatbilstoši Civillikuma normām un ir nepareizi ieskaitījis līgumsodu, tad šāda kļūda tiek "pārnesta" arī uz cesionāru (prasītāju), samazinot parāda summu apmēru par nepareizi ieskaitīto naudas līdzekļu apmēru. Turklāt ir ņemams vērā, ka līgumiskie procenti par aizdevuma izmantošanu, tika aprēķināti no atlikušās neatmaksātās

aizdevuma pamatsummas. Tas nozīmē, ka, ja atbildētāja veikto maksājumu summas būtu ieskaitītas atbilstoši Civillikuma 1843. pantam, tad tādā gadījumā samazinātos neatmaksātā aizdevuma pamatsummas, kas savukārt radītu mazākus procentus par aizdevuma izmantošanu.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka prasītājas prasība daļā par aizdevuma pamatsummas piedziņu ir apmierināma daļā par 3586,56 *euro*, savukārt daļā par 193 *euro* ir noraidāma. Līdz ar to, no atbildētāja par labu prasītājai ir piedzenami 3586,56 *euro* kā aizdevuma pamatsummas parāds.

[12] Prasītāja ar prasības pieteikumu ir lūgusi piedzīt no atbildētāja līgumiskos procentus par aizdevuma izmantošanu 180,97 *euro*, kas aprēķināti par laika periodu no 2023. gada 9. augusta līdz 2023. gada 1. novembrim jeb par 84 dienām, izmantojot procentu likmi 0,057 % dienā. Saskaņā ar Civillikuma 1946. panta pirmo daļu, procenti par aizdevumiem dodami tikai tad, ja tie bijuši tieši norunāti vai, ja parādnieks pielaidis nokavējumu. Pārbaudot prasības pieteikumam pievienotos starp Sākotnējo kreditori un atbildētāju noslēgtos Kredītlīnijas grozījumus, ir konstatējams, ka visos gadījumos atbildētājs ar Sākotnējo kreditori ir vienojušies par procentiem, kuri ir jāmaksā par aizdevumu un to apmēru.

Tiesa atzīst, ka prasītāja ir norādījusi pareizu aizdevuma lietošanas procentu likmi jeb 0,057 % dienā savā aprēķinā, jo tieši par šādu procentu likmi dienā, Sākotnējā kreditore vienojās ar atbildētāju noslēdzot Kredītlīnijas līguma grozījumus Nr. 14257306-PA06 2023. gada 24. martā, un kuri ir uzskatāmi par vienošanās pēdējo datumu. Tāpat tiesa atzīst, ka prasītāja pareizi ir aprēķinājusi dienu skaitu laika periodā no 2023. gada 9. augusta līdz 2023. gada 1. novembrim.

Tomēr tiesa atzīst, ka prasītājas aprēķinā nav norādīta pareiza summa, no kuras ir aprēķināmi procenti par aizdevuma lietošanu. Proti, kā tika konstatēts iepriekš šajā spriedumā, tad Sākotnējā kreditore ir pieļāvusi pārkāpumu ieskaitot līgumsodu un parāda atgūšanas izdevumus pirms tika dzēsts aizdevuma pamatsumma un procenti. Tāpēc tika samazināta aizdevuma pamatsumma par 193 *euro*. Līdz ar to, tiesa uzskata, ka līgumisko procentu par aizdevuma izmantošanu aprēķinam būtu jābūt nevis prasītājas norādītajam 3779,56 *euro* x 0,057 % x 84 dienas, bet gan 3586,56 *euro* x 0,057 % x 84 dienas. Ja izmanto tiesas norādīto aprēķinu, tad līgumisko procentu par aizdevuma izmantošanu summa dienā ir nevis 2,15 *euro*, bet gan 2,04 *euro*, bet kopējā nesamaksāto līgumisko procentu par aizdevuma izmantošanu summa ir 171,72 *euro*.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka prasītājas prasība par līgumisko procentu par aizdevuma izmantošanu ir apmierināma daļā par 171,72 *euro* piedziņu. Savukārt daļā par 9,25 *euro* kā līgumisko procentu par aizdevuma izmantošanu piedziņu ir noraidāma.

[13] Prasītāja ar prasības pieteikumu lūdz piedzīt no atbildētāja likumiskos nokavējuma procentus 503,25 *euro*, kas aprēķināti par laika periodu no 2023. gada 2. novembra līdz 2026. gada 20. janvārim jeb par 810 dienām. Izskatot prasību šajā daļā tiesa ņem vērā turpmāk norādīto.

Saskaņā ar Civillikuma 1759. panta 1. punktu, procenti jāmaksā arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata, par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs; šādus procentus sauc par nokavējuma procentiem. Tiesas ieskatā lietā nav strīda, ka atbildētājs ir pieļāvusi aizdevuma samaksas nokavējumu. Līdz ar to, prasītājai kā Sākotnējās kreditores tiesību pārņēmējai ir tiesības piedzīt likumiskos nokavējuma procentus.

Pārbaudot prasītājas iesniegto likumisko nokavējuma procentu aprēķinu, tiesa atzīst, ka prasītāja ir pareizi noteikusi kavēto dienu skaitu laika periodā no 2023. gada 2. novembra līdz 2026. gada 20. janvārim, proti, 810 dienas. Tomēr tiesa nepiekrīt prasītājas izmantotajai likumisko nokavējuma procentu likmei. Saskaņā ar Civillikuma 1765. pantu, ka gadījumā, ja likums nosaka aprēķināt likumiskos procentus, tas ir, seši procenti no simta gadā. Arī pati prasītāja prasības pieteikumā atsaucās uz šādu procentu likmi gadā. Tomēr, tiesa konstatē, ka prasītāja aprēķinot procentu likmi dienā ir nepamatoti to noapaļojusi. Proti, prasītāja prasības pieteikumā ir norādījusi likumisko procentu likmi 0,01644/100, tomēr pareiza likumisko nokavējuma procentu likme dienā ir 0,0164383561643836/100. Ja prasītājas likumisko nokavējuma procentu likmi dienā sareizina ar 365, tad tiek iegūts rezultāts nevis 6 %, bet gan 6,0006 %, kas ir lielāka likme ne kā likumā noteikts. Ir uzsverams, ka likumisko nokavējuma procentu likmi ir iespējams noapaļot, tomēr tādā gadījumā šādai noapaļošanai ir jābūt par labu parādniekam nevis kreditoram. Vienlaikus tiesa uzskata, ka līdzīgi kā līgumisko procentu par

aizdevuma izmantošanu, arī likumisko nokavējuma procentu gadījumā tie ir aprēķināmi nevis no prasītājas norādītā aizdevuma pamatsummas parāda 3779,56 *euro*, bet gan no 3586,56 *euro*, kurus tiesa piedzen kā neatmaksāto aizdevuma pamatsummas parādu.

Līdz ar to, likumisko nokavējuma procentu aprēķinam būtu jābūt nevis prasītājas norādītajam aprēķinam 3779,56 *euro* x 810 dienas x 0,01644/100, bet gan šādam aprēķinam – 3586,56 *euro* x 810 dienas x 0,0164383561643836/100. Ja izmanto tiesas norādīto aprēķina formulu, tad tiek iegūts, ka likumisko procentu summa dienā ir 0,59 *euro* dienā, kas veido 477,55 *euro* par 810 dienām nevis 503,25 *euro* kā ir aprēķinājusi prasītāja.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka prasītājas prasība par likumisko nokavējuma procentu piedziņu ir apmierināma daļā par 477,55 *euro* piedziņu, savukārt daļā par 25,70 *euro* ir noraidāma.

[14] Prasītāja ir lūgusi piedzīt no atbildētāja parāda atgūšanas izdevumus 7 *euro*. Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 6. panta pirmā daļa paredz, ka parādniekam vai aizņēmējam ir pienākums atlīdzināt parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējam radušos parāda atgūšanas izdevumus, ja to atlīdzināšana tiek pieprasīta un nepastāv strīds par parāda esamību.

Ņemot vērā to, ka atbildētāja nav apstrīdējusi parāda esamību, kā arī to, ka prasītājas pilnvarotā pārstāve /Nosaukums D/ ir izsniegta speciālā atļauja (licence) parāda atgūšanai Nr. PA-2025-4 (/Tīmekļvietne B/ *[skatīts 29.05.2026]*), tad ir konstatējams, ka pastāv pamats parāda atgūšanas izdevumu piedziņai, pamatojoties uz Parādu atgūšanas likuma 6. panta pirmo daļu. Ministru kabineta 2013. gada 29. janvāra noteikumu Nr. 61 "Noteikumi par parāda atgūšanas izdevumu pieļaujamo apmēru un izdevumiem, kuri nav atlīdzināmi" 2. punkts nosaka robežas parāda atgūšanas izdevumu saņemšanai, kurus parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējam ir tiesības pieprasīt no parādnieka. Tiesa konstatē, ka prasītāja lūdz piedzīt no atbildētāja 7 *euro* jeb parāda atgūšanas izmaksas, kas nepārsniedz Ministru kabineta noteikumu noteikto apmērā. Turklāt prasītāja ir iesniegusi 2023. gada 1. novembra vēstuli atbildētājam. Līdz ar to, tiesa konstatē, ka prasītāja ir pierādījusi rakstveida atgādinājuma nosūtīšanu.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka prasītājas prasība daļā par parāda atgūšanas izdevumu 7 *euro* piedziņu ir pamatota un apmierināma, pamatojoties uz Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 6. panta pirmo daļu un Ministru kabineta 2013. gada 29. janvāra noteikumu Nr. 61 "Noteikumi par parāda atgūšanas izdevumu pieļaujamo apmēru un izdevumiem, kuri nav atlīdzināmi" 2. punktu.

[15] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu, ja prasība tiek apmierināta daļēji, tad šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram, bet atbildētājam – proporcionāli tai prasījumu daļai, kurā prasība noraidīta. Tiesa atzīst, ka konkrētajā lietā vienīgie tiesas izdevumi ir valsts nodeva, par kuras piedziņu tiesai ir jāizlemj, jo citi tiesas izdevumi prasītājai nav radušies, jo par tādiem nav informācijas nedz lietas materiālos, nedz arī Tiesu informācijas sistēmā (TIS).

Prasītāja iesniedza prasību, ar kuru lūdza piedzīt no atbildētājas 4470,78 *euro*. Par iesniegto prasības pieteikumu prasītājas pārstāve samaksāja valsts nodevu atbilstoši Civilprocesa likuma 3. pielikuma "Valsts nodevu apmēri" 1. punkta 1. apakšpunktā esošajai tabulai 300 *euro*. Savukārt tiesa ir apmierinājusi prasītājas prasību daļā par 4242,83 *euro* jeb 94,90 %. Līdz ar to, atbilstoši Civilprocesa likuma 41. panta pirmajai daļai no atbildētāja prasītājas labā ir piedzenama 94,90 % no prasītājas pārstāves samaksātās valsts nodevas jeb 284,70 *euro*

[16] Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.^{1} panta pirmajai daļai, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu un tiesāšanās izdevumu piedziņu, tiesai jānosaka termiņš sprieduma labprātīgai izpildei, izņemot gadījumus, kad spriedums izpildāms nekavējoties. Tiesa nekonstatē, ka konkrētajā gadījumā prasītāja būtu iesniegusi lūgumu par to, lai tiesas spriedumā noteiktu nekavējošu sprieduma izpildi, tāpēc tiesai ir jānosaka sprieduma labprātīgas izpildes termiņš. Tiesa, piemērojot Civilprocesa likuma 204.^{1} panta otro daļu, nosaka sprieduma labprātīgas izpildes termiņu 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

[17] Civilprocesa likuma 195. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, tiesai sprieduma rezolutīvajā daļā jānorāda prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt procentus. Prasītāja savā prasības pieteikumā ir lūgusi noteikt tiesai tiesības saņemt likumiskos sešus procentus no simta gadā par laiku pēc sprieduma labprātīgas izpildes termiņa beigām, līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) no galvenā parāda summas.

Augstākās tiesas judikatūrā ir nostiprinājies, ka Civilprocesa likuma 195. pantam ir imperatīvs raksturs un saskaņā ar to, tiesai pašai (*ex officio*), neatkarīgi no prasījumā izteiktajiem lūgumiem, jānosaka prasītājam tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus (*Senāta Civillietu departamenta 2016. gada 29. janvāra lēmuma lietā Nr. SKC-1331/2016 (C28283311), 7.1. punkts*). Norādāms, ka likumiskos procentus aprēķina no visas ar spriedumu piedzītās summas, bet to pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis piedzītās summas lielumu (*skat. Senāta Civillietu departamenta senatoru kopsapulces 2021. gada 15. decembra lēmuma tēzi un 2. punktu. Lēmums pieejams šeit un Senāta Civillietu departamenta 2024. gada 13. jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-53/2024, ECLI:LV:AT:2024:0613.C33348419.26.S, tēzi un 7. punktu*). Līdz ar to, tiesa atzīst, ka prasītājas lūgums par tiesību noteikšanu prasītājai saņemt likumiskos procentus ir apmierināms, nosakot, ka prasītājas tiesības uz likumiskajiem procentiem ir atzīstamas uz visu ar spriedumu piedzīto summu.

Rezolutīvā daļa

saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu, 97., 189.–193. pantu, 195. panta pirmo daļu un 199. pantu, kā arī 204. panta otro daļu, 208.[1] un 208.[4] pantu, tiesa

nosprieda

1. Apmierināt daļēji /Nosaukums F/, reģistrācijas Nr. /Nosaukums C/ Igaunijas Republikā, prasību. Piedzīt no /Persona C/, personas kods /Personas kods A/, par labu /Nosaukums F/, reģistrācijas Nr. /Nosaukums C/ Igaunijas Republikā:

1.1. aizdevuma pamatsummas parādu 3586,56 *euro*;

1.2. līgumiskos procentus par aizdevuma izmantošanu 171,72 *euro*, par laika periodu no 2023. gada 9. augusta līdz 2023. gada 1. novembrim;

1.3. likumiskos nokavējuma procentus 477,55 *euro*, par laika periodu no 2023. gada 2. novembra līdz 2026. gad 20. janvārim;

1.4. parāda atgūšanas izdevumus 7 *euro*;

1.5. tiesas izdevumus – valsts nodevu – 284,70 *euro*.

Kopējā piedzītā summa: 4527,53 *euro* (*četri tūkstoši pieci simti divdesmit septiņi euro un 53 centi*).

Piedzītā summa jāieskaita /Nosaukums B/, reģistrācijas Nr. /Nosaukums G/,norēķinu kontā Nr. /IBAN A/, banka: /Nosaukums H/.

2. Noraidīt /Nosaukums F/, reģistrācijas Nr. /Nosaukums C/ Igaunijas Republikā, prasību daļā par aizdevuma pamatsummas parāda 193*euro*, līgumisko procentu par aizdevuma izmantošanu 9,25 *euro* un likumisko nokavējuma procentu 25,70 *euro*, kopā 227,95 *euro*, piedziņu.

3. Noteikt tiesības /Nosaukums F/, reģistrācijas Nr. /Nosaukums C/ Igaunijas Republikā, par laiku pēc sprieduma labprātīgas izpildes termiņa beigām līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt

likumiskos sešus procentus no simta gadā no visas piedzītās summas, ievērojot Civillikuma 1763. pantā noteiktos procentu pieauguma ierobežojumus.

4. Noteikt /Persona C/ sprieduma labprātīgas izpildes termiņu 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās.

5. Spriedums sastādīts un pievienots tiešsaistes sistēmā /Tīmekļvietne C/ 2026. gada 29. maijā. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 199. panta pirmo daļu 2026. gada 29. maijs uzskatāms par sprieduma pasludināšanas datumu.

Aizmugurisku spriedumu /Nosaukums F/, reģistrācijas Nr. /Nosaukums C/ Igaunijas Republikā, var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Vidzemes apgabaltiesā 20 (divdesmit) dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas – 2026. gada 29. maija. Apelācijas sūdzība ir jāiesniedz Vidzemes rajona tiesai.

/Persona C/ nav tiesīgs pārsūdzēt aizmugurisku spriedumu apelācijas kārtībā, bet ir tiesīgs 20 (divdesmit) dienu laikā no aizmuguriska sprieduma nosūtīšanas dienas iesniegt tiesai, kura taisījusi aizmugurisku spriedumu, pieteikumu par tiesvedības atjaunošanu un lietas izskatīšanu no jauna.

Tiesnesis Kaspars Kukmilks